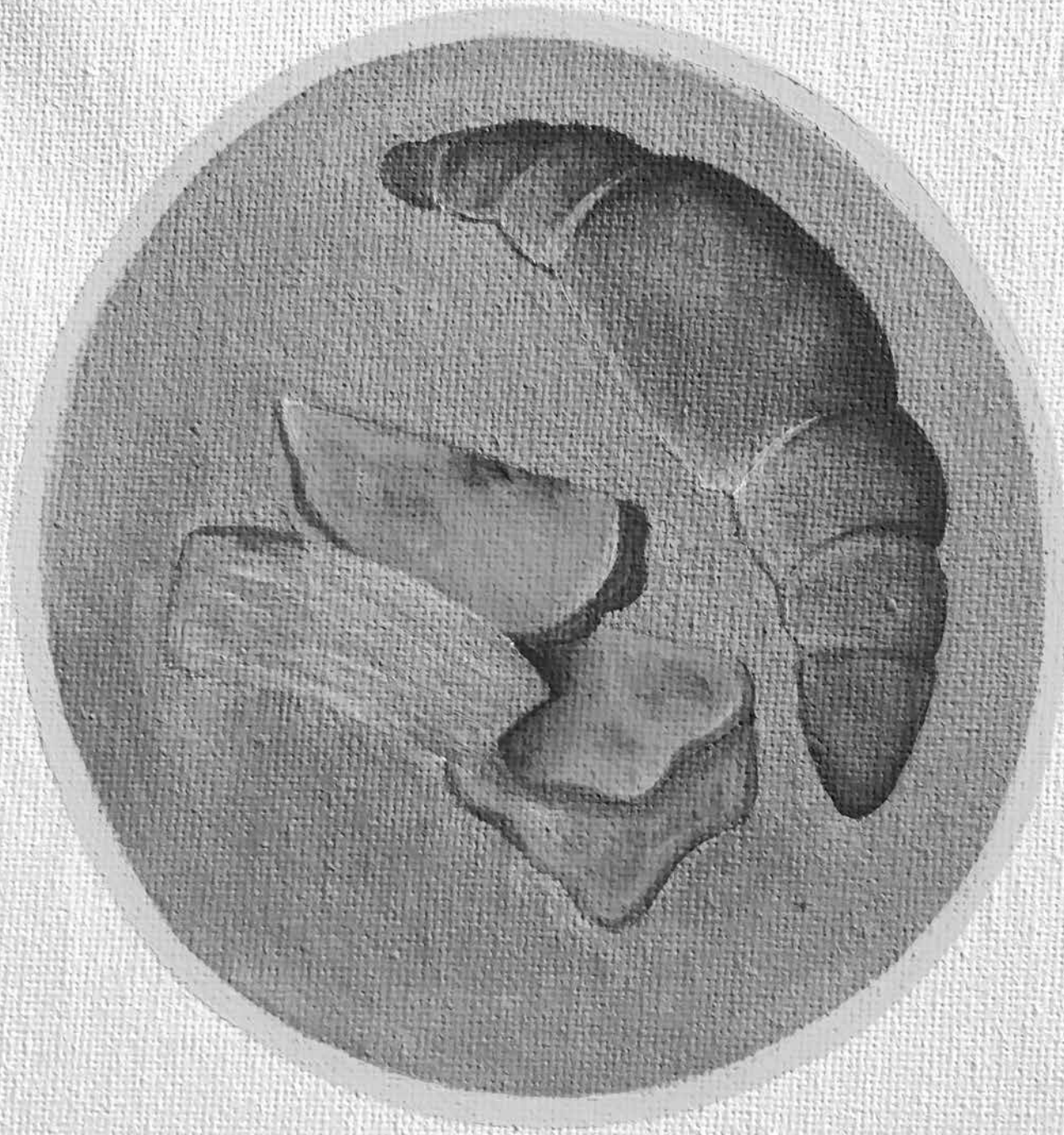
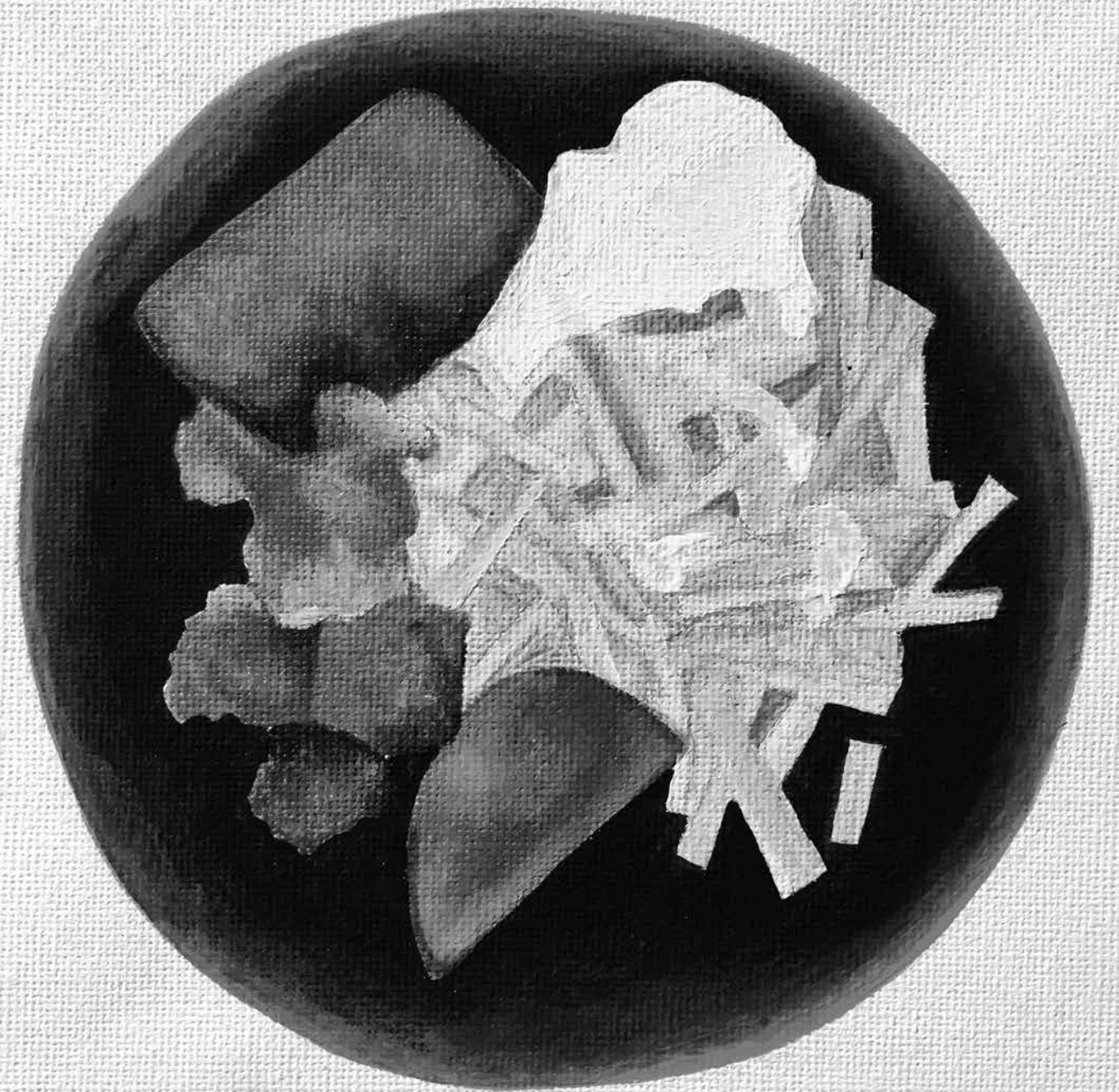

MEDENCE

RIGÓ Kata

Megfoltozott lyuk a tájban, ilyen a város. Egy szakadás közepén négyyszög, azúrkék és fényes, két oldalán csikozás. Lelátó deszkapadjai. Tarka törölközőkkel újra kiszínezték a lentiek.

Amikor minden kizöldül, megjelennek a törölközőkkel. Szétrakják őket a padokon. Kipakolják a táskájukat, előszedgetik, amit a lakásukból hoznak, és csak akkor hevernek el, ha már minden otthoni tárgynak helye lett a négyyszög valamelyik pontján.

Rendezgetnek. Az éjszakák és nappalok váltakozását is elnevezik, megszámozzák. Karjukra szerelik. Táblázatba vezetik, azt böngészik homlokraáncolva. Ha kivilágosodik, kimásznak az ágyból, és elrohannak otthonról, kiszaladnak egy épület ajtaján, beszaladnak egy másikon, majd megint vissza. Megvárják, míg sötét lesz, visszabújnak az ágyba. Felébrednek, azonnal egy szám vagy név jut eszükbe, például az, hogy kedd. Még csak kedd, vagy máris kedd. Vagy végre szombat, tizenkilencedike, május, huszonnyolc fok. Szabadidő, jó idő, menjünk napozni, mondják.

Szeretnek feltápszkodni a törölközőről, és fenéküket tapogatva aggódni, hogy a pamutszálak piros lenyomata nagyon látszódik-e, aztán hasra feküdni két karjuk közé hajtott fejjel. Szeretik belélegezni a frottír klóros páráját, és érezni, ahogy átmelegszik a bőrük a napon. Jó lehet csak feküdni, mint az ébredező gyík. Úgy, ahogy az a nő hasal ott, a lelátó tetején.

Most felemelte a fejét. Nézi a csikokra osztott vizet. A domború hátú, fodros sapkás asszonyt, akinek lebegő testét egy gyorsúszó majdnem elsodorja.

A szélső pályán gyerekek úsznak. Szivacsapba kapaszkodva, összeszorított lábakkal, hullámozva verdesnek, a tempónként feltörő gejzír habzó vonallá olvad össze mögöttük. Igyekeznek a medence túlsó vége felé, aztán vissza, hogy elérjék a távolabbi célt, egyszer, majd, egy dobogó tetejét. Egyikük fel fog állni rá, ott meghajol, nyakába akasztanak egy medált, az aranyszínűt. Ő lesz, az a zöld sapkás, ő már most minden erejét beveti, mégis marad tartaléka, mögötte egy másik, na ő is ígéretes, de ő két térdszalagműtéten is átesik majd, mire eljön az olimpia ideje, és kihullik, a legvégén, de még mindig útközben, mint a többi. Csak a zöld sapkás marad, ő lesz a befutó.

Felhő úszott a Nap és a nő közé. Árnyékot vet az uszoda medencéjére, mögötte a fákra és a szomszédos sportpályára. A pálya körül egy férfi fut, elkeseredett gépiességgel ejti lábait a salakra. Tíz. Ezt mondogatja magában. Ő találta ki a számot, ennyi kört kell futnia. A tizedik közepén jár. Örül a felhő árnyékának, de kifut alóla. A felhő odébbáll, a napsütés újra zavartalan.

A medence vize felragyog. Partján gumipapucsos figura slattyog, a formája alapján akár férfi is lehetne. Hanyag tartással lépked, részéről nincs erőbevetés, azt ő követeli a lába mellett úszó gyerekektől. Haja a szemébe lóg, oldalt a tincsek egy piros frottírköpeny gallérját takarják. A gallér a mellkas felett kiszélesedik, alig látszik a két kerek mell. Most középük nyúl, előhúz egy sípot, belefúj. Karjait előrenyújtja, feszes tenyerét fel-le mozgatva magyaráz. A medence szélébe egy gyerek kapaszkodik.

Hunyorogva hallgatja: páros lábtempó, mintha uszonyod volna. A sapkás golyófej elfordul, a többiek zubogó farvizébe csatlakozva folytatja az útját előre. Az edző kimérten lépked mellette. Köpenyének öve meglazult, híz rajta egyet, kirajzolódik a test hengerformája.

Abbahagyta a sportot, és lám, rögtön elhízott, állapítja meg a lelátón hasaló nő. Az edző, mintha érezné a nő pillantását, végigsimít a frottír anyagon, szórakozottan birizgálja az övet, ujjai a csomót feszegetik. Felnéz, minden felhő elúszott. Kibontja a csomót, meglebbenti és ledobja magáról a nehéz köpenyt. Lába hosszú, izmos, mint a kecskebékáé, széles hátát pánt osztja ketté, a húsába mélyed. Megfordul, a fürdőruha szűk rá, a hasán a legfeszesebb.

A lelátón hasaló nő belélegez, és benn tartja a levegőt. Észrevette a szabályos, félgömb formát, amit elhízásnak gondolt az előbb. Kilélegez. Gyomrában enyhe szorítást érez, mély sajgást, mintha honvágya lenne. De hát itthon van, gondolja. Nézi a hasat, félidős lehet. Mostanában gyakran eszébe jut, hogy gyereket akar. Majd, néhány év múlva, ahogy tervezte. És most, először életében, nem csak tervezi, vágynak is rá.

Hátára fordul, tápszkodik, felül. Megigazítja a bikinifelsőjét, kisimítja az alsó rész meggyűrődött korcát. Hátradől, végignéz magán, két medencecsontja közt hídként feszül az elasztikus anyag.

Férfi kaptat a lelátó lépcsőjén fel, a nőhöz. Lefutotta az utolsó kört, orráról csepeg a zuhanyzó vize. Megcsókolják egymást. A nő nevetve söpri magáról a vízcseppeket. Ásványvizet vesz elő, a férfi érte nyúl, nagyokat kortyol. Leül a nő mellé. A nő újra hátradől, lábát kinyújtja, hogy minél nagyobb területen érje a nap, noha nem akar mindenáron leburnulni. Mostanában jól érzi magát úgy, ahogy van. Hófehér bőrét ma különösen otthonosnak, kellemesnek találja, ahogy a mozgulatot is, amellyel a férfi végigsimít rajta.

A gyerekek róják a hosszokat. Egyikük kimászik a medencéből, és fejest ugrik. Az edző int a következőnek, rajtköre állítja, mutatja hogyan. A kicsi testet két tenyere közé fogja, és előredönti. Egyik kéz a nedves csigolyákat, a másik a zihálva fel-le mozgó bordákat tartja. A gyerek vár, a kezek elengedik. A test billen, kimozdul, hagyja, hogy magához rántsza a medence felnyes felszíne. Zuhan, és becsapódik.

A nő is előredől a lelátón. A hasára teszi a kezét, oda, ahol a bikinialsó kezdődik. Nem pont középre, inkább balra, a medencecsont mellé. Tenyere alatt a bőr melegebb, mint máskor. Belülről árad a hő, a hasfala mögött, vöröses fényben csillók pulzálnak, érett petét terelgetnek a hosszú alagútban, a méh felé.

Tehát ma este. Alkonyatkor megszólal majd odalenn a hangosbemondó, kedves vendégeink, záróra. Mocerogni kezdenek, a színes törölközőket kockára hajtogatják, és a táskájukba teszik. A lelátón ülő pár is szedelőzködni fog, a nő minden holmit vászonzatyorba rakosgat. Két oldalról fogják majd a szatyor fülét, együtt viszik haza.

A nő háta piros lesz és érzékeny, dörzsölni fogja a póló. Sokáig keresgél majd a fürdőszobaszekrényben, nem emlékszik, költözéskor hová is tette a tavalyi balzsamot. Megrezen, fülel. Fiók nyikorgását hallja a hálószobából. Új komód, nem szabadna nyikorognia, gondolja. Forgatja a kezében a balzsamos flakont. Számokat talál az alján. Az időt.

A férfi kotorászik, megráz egy dobozkat, üres. Turkál a zoknik közt. Hátralé azután talál egy kicsi, lapos csomagot. A fólia felületén kopás rajzolja körül a karika-formát. Sokáig hozta-vitte a zakózsebében, már nem kell mindenhová magával hordania. Az ágyra hever. Szeretné már a nő hátát végigkenni, lassú mozdulatokkal masszírozni a krémet, tenyere alatt érezni a forró bőrt. A hát pihéin összegyűlt cseppeket eloszlatni, felvinni egyenletesen, fel a nyakra, aztán le, a derék két gödréig, és újra vissza, a nyakcsigolyáig, a haj tövéig.

A nő kilép a zuhany alól, nem törölközik meg, hagyja, hogy a vízcseppeket a testéből kiáramló meleg szárítsa fel. Megemeli a karját, a könyékhajlatába szagol, fürdés után is Nap-illata maradt. Tudja, hogy a férfi hajlataiban is érezni fogja. Mosolyog.

A férfi a mennyezetet nézi. A festésen hajszálvékony repedés látszik, finom, sötét vonal. Folyó felülnézetből, gondolja. Víz útja. Hegy elmozdult kőzetlemezkéi földrengés után. Hasadásba ömlő zuhatag.

Lépteket hall. A nő mindjárt megáll az ajtónyílásban.

Most még mindketten a lelátón ülnek. A medence két szélő sávja üres, feszes a vízfelszín. A kicsik a parton tolonganak, topogva sorba rendeződnek. Rajtolni tanulnak. Valaki mindig áll a kövön. Előredől, és kimozdul a helyéről. Először a sarok, utána a talp, végül a lábujj emelkedik el. Ilyenkor a test egy pillanatra megáll a levegőben.